

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-106/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Ljubomiru Mirkoviću, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužiteljice Marija Mirković, OIB 21537193155, Jakšić, Osječka 71, 34308 Jakšić, zastupana po opunomoćeniku Željku Mendešu, odvjetniku u Slavonskom Brodu, Matije Gupca 37b, 35000 Slavonski Brod, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB 02535697732, zastupane po opunomoćeniku Anamariji Udiljak, odvjetnici u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 224/III, 10000 Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, vr. p. s. 175,83 EUR, nakon javne glavne rasprave zaključene 4. svibnja 2026. u nazočnosti tužiteljice, opunomoćenika tužiteljice i zamjenika opunomoćenika tuženika Ksenije Penić, odvjetnice u Slavonskom Brodu, na temelju članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnom odredba članka 13. stavak 2. Ugovora o kreditu broj: 9015823231, od dana 13. travnja 2011., sklopljenog između tužiteljice Marije Mirković, OIB 21537193155, Jakšić, Osječka 71, 34308 Jakšić, kao korisnika kredita, i tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB 02535697732, kao kreditora, koja glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,80% (slovima: jedan cijelih osamdeset posto) od iznosa kredita.“

II Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB 02535697732, da tužiteljici Mariji Mirković, OIB 21537193155, Jakšić, Osječka 71, 34308 Jakšić, isplati iznos od 175,83 EUR (stosedamdesetpeteuraosamdesettricenti) sa zakonskom zateznom kamatom do dana 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 % poena, a od dana 1. kolovoza 2015. pa do dana 31. prosinca 2022. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine

dana nefinancijskim trgovačkim društvima za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 % poena, a od dana 1. siječnja 2023. pa do dana isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 % poena a koja teče od dana 16. travnja 2011. pa do dana isplate, (u daljnjem tekstu: zatezna kamata), a u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB 02535697732, da tužiteljici Mariji Mirković, OIB 21537193155, Jakšić, Osječka 71, 34308 Jakšić, naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 301,16 EUR (tristojedaneurošesnaestcenti), sa z. z. kamatom počev od 28. svibnja 2026. pa do isplate, a u roku od 15 dana.

IV S preostalim dijelom zahtjev za isplatom troška parničnog postupka u iznosu od 261,34 EUR (dvjestošeždesetjedaneurotridesetčetiricenta) i z. z. kamatom od 28. svibnja 2026. pa do isplate odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Marija Mirković, OIB 21537193155, Jakšić, Osječka 71, 34308 Jakšić, kao korisnik kredita, u tužbi koju je podnijela 23. ožujka 2026. protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB 02535697732, kao kreditora (u daljnjem tekstu: tužiteljica i tuženik), ističe da su ona kao korisnik kredita i kreditor Privredna banka Zagreb d.d., Podružnica Slavonski Brod, Račkoga 6, OIB 02535697732, sklopili Ugovor o kreditu broj: 9015823231 (dalje u tekstu: Ugovor) dana 13. travnja 2011., a na temelju citiranog Ugovora tuženik se obvezao tužitelju staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 10.000,00 EUR po srednjem tečaju za euro tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita. Kamata na kredit je ugovorena člankom 4. Ugovora. Rok otplate kredita ugovoren je u trajanju od 120 mjeseci. Tužiteljica je u cijelosti otplatio kredit tuženiku.

Sukladno odredbi članka 13. stavak 2. Ugovora tužiteljica je obvezna prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,80 % od iznosa kredita. Na temelju ove ugovorne odredbe tuženik je tužitelju dana 15. travnja. 2011. obračunao i naplatio iznos od 1.324,80 kuna odnosno sukladno fiksnom tečaju konverzije od 7,53450 HRK za 1,00 EUR iznos od 175,83 EUR.

Tužiteljica na dalje ističe da nije s tuženikom pojedinačno pregovarala o sadržaju odredbe članka 13. stavak 2. Ugovora. Ista je kao takva unaprijed određena i implementirana u Ugovor koji sastavljen od strane tuženika. Tužiteljica, kao potrošač, nije imala nikakav utjecaj na sadržaj odredbe članka 13. stavak 2. Ugovora. Navedena odredba, dakle, nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je kao takva, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzročila očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, kao potrošača. Stoga je ista nepoštena odnosno ništetna te ne proizvodi pravni učinak. Tuženik je temeljem navedene nepoštene odnosno ništetne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva istu i naplatio. Time je tuženik stekao ne pripadajuću imovinsku korist.

Tuženik je, kao nepošteni stjecatelj, dužan istu vratiti tužiteljici zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

1.1 Tužiteljica se obratila tuženiku s zahtjevom za isplatu radi mirnoga rješenja ovoga predmeta. Međutim, tuženik se nije očitovao prijedlogom.

Tužiteljica tužbom zahtjeva da se utvrdi ništetnom odredba članka 13. stavak 2. Ugovora, te da se obveže tuženika da tužiteljici isplati iznos od 175,83 eura s zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana dospijeca, a to je prvi sljedeći dan poslije 15. travnja 2011. pa do isplate, a i da tuženik tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka i to sa zateznom kamatom na taj trošak počev od donošenja presude pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu, tuženik se protivio tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti navodeći da su i tužba i tužbeni zahtjev neosnovani, istakao je prigovor zastare kondemnatornog zahtjeva te ukazao kako posljedično ne postoji niti pravni interes tužiteljice za utvrđenjem ništetnosti. Tuženik je isticao da tužiteljica nema status potrošača, a ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj: 9015823231, bilo je izriekom dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Tuženik ocjenjuje kako ugovaranje naknade za pojedine troškove koji kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača je bilo dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu te je to i nadalje dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom. U smislu odredbe članka 84. Zakona o zaštiti potrošača, ocijenio je tuženik, da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite propisuje vrste naknada koje kreditor zaračunava za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača. U tom pravcu tuženik ističe kako u času pisanja odgovora na tužbu tuženikov Pravilnik dopušta za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača, da kreditor obračuna i naplati naknadu i to naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz Ugovora o kreditu i dr.

Zaključno tuženik ističe kako nisu ispunjene sve Zakonom propisane pretpostavke da bi se odredba članka 13. točka 2 predmetnog Ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom, a tuženiku je nejasno u kojem djelu i temeljem kojih kriterija je tužiteljica ocijenila da bi predmetna odredba bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Kako predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a tužiteljica je o naknadi za obradu kredita bila informirana prije sklapanja Ugovora, tada, a zbog činjenice da je bilo dopušteno odnosno uređeno ugovaranje predmetne naknade i tužiteljica je znala koju će tuženik protučinidbu izvršiti za tu naknadu (pojašnjeno joj je od strane službenika, jasno je iz samog naziva naknade, a pojašnjeno je i u općim uvjetima tuženika koje je tužiteljica prihvatila), a visina naknade se razlikuje od naknade onih klijenata koji nisu imali status klijenta banke, protiveći se tužbi i tužbenom zahtjevu, tuženik je predložio da sud tužiteljicu odbije s tužbenim zahtjevom te da tužiteljica naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Očitujući se na istaknute prigovore i činjenične navode tuženika, tužiteljica je u podnesku od 27. travnja 2026. istakla kako ukazuje da je Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednicama građanskog odjela održanim dana 30. siječnja 2020. i 31. siječnja 2022. zauzeo pravna shvaćanja pod brojem Su-IV-47/2020-2 odnosno Su-

IV-33/2022-2, a koja se svode na situacije restitucijskog zahtjeva kod ništetnog Ugovora pa je shvaćanje zauzeto da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog Ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti Ugovora, počinjen teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost Ugovora. Zbog navedenog shvaćanja tužiteljica ocjenjuje da će zastara restitucijskog zahtjeva u navedenom iznosu počinje teći tek pravomoćnošću presude u ovom parničnom predmetu, a što znači da tuženikov prigovor zastare nije osnovan.

3.1. Osim pravnog stava, tužiteljica u očitovanju ističe kako joj od strane kreditora nisu bili prezentirani troškovi koje je imala u vezi s obradom kreditnog zahtjeva, niti zašto je iznos naknade za obradu kreditnog zahtjeva u korelaciji s iznosom kredita koji se traži. Nije joj bilo jasno po kojem tečaju će se naknada za obradu kreditnog zahtjeva obračunati, a činjenica da je trošak naknade za obradu kreditnog zahtjeva određen u postotku od odobrenog iznosa kredita, za tužiteljicu to znači da kao korisnik kredita treba platiti veću naknadu ako je odobren veći iznos kredita. Tužiteljica zaključuje da se navedenim iznosom naknade za obradom kreditnog zahtjeva ne pokrivaju stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi i odobravanju kreditnog zahtjeva. Tužiteljica ocjenjuje da i s obzirom na stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske tj. Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a nakon sastanka sa predsjednicima Građanskih odjela Županijskih sudova od 5. studenog 2020., ugovorna odredba kojom je ugovoreno pravo banke na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva može biti utvrđena ništetnom ako se o istoj nije pojedinačno pregovaralo. Kako se radi o Ugovoru kojeg je prethodno pripremio tuženik tj. radi se o tipskom ugovoru, a tužiteljici nije omogućeno da o toj odredbi pregovara, tada je prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na njenu štetu kao potrošača, a što upućuje na zaključak da su odredbe Ugovora nepoštene odnosno ništetne u smislu odredbi ZOO-a i Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07, 79/09, 89/09 - dalje u tekstu: ZZP/07) jer sukladno odredbi članka 1021. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZOO/05) banka se obvezuje Ugovorom o kreditu staviti korisniku kredita na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. To znači da je predmet Ugovora o kreditu pozajmljivanje određenog iznosa novca s obvezom da korisnik kredita novac vrati nakon određenog vremena, ali za to korištenje tuđeg novca korisnik kredita plaća cijenu u vidu ugovorenih kamata, za vrijeme dok pozajmljeni iznos novca u potpunosti ne vrati. Tužiteljica smatra da je u ugovornom odnosu postupala savjesno i pošteno, vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa, a ugovaranjem sporne odredbe o plaćanju naknade za obradu kredita, protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovana je značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na njenu štetu kao korisnika kredita tj. potrošača. Radi toga ocjenjuje da je navedena odredba nepoštena a time i ništetna. Kako je upravo tuženik kao kreditor bio nepošten, prilikom ugovaranja predmetne naknade i narušavao ravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana tada on treba platiti i zateznu kamatu od dana stjecanja navedene naknade za obradu kreditnog zahtjeva pa sve do isplate. Zaključno je tužiteljica istakla, a što će potvrditi i u svom iskazu, da je iz samog Ugovora o kreditu moguće zaključiti da je ona potrošač, a što znači da nije navedena niti kao obrtnik niti

kao vlasnik trgovačkog društva odnosno poslovnog udjela. Zbog svih navedenih razloga, tužiteljica je predložila da sud prihvati njen tužbeni zahtjev u cijelosti, a što znači kako u pogledu utvrđenja ništetnosti navedene ugovorne odredbe tako i u pogledu restitucijskog zahtjeva i sporednih potraživanja tj. zateznih kamata na iznos glavnog potraživanja i troška parničnog postupka.

4. Naime, predmet spora između parničnih stranaka je zahtjev tužiteljice za utvrđenjem djelomične ništetnosti članka 13. stavak 2. Ugovora o kreditu broj: broj: 9015823231 od 13. travnja 2011. sklopljenog između tužiteljice kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, a koja odredba glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,80 % iznosa kredita" te i restitucijski zahtjev za isplatom 175,83 EUR, a koji predstavlja protuvrijednost iznosa od 1.324,80 HRK, sukladno fiksnom tečaju konverzije 1,00 EUR = 7,53450 HRK sa zateznom kamatom od prvog dana poslije naplaćene naknade za obradu kredita i troškom parničnog postupka.

5. Na pripremnom ročištu održanom 4. svibnja 2026. između stranaka nije bilo moguće sklopiti sudsku nagodbu pa je sukladno odredbi članka 292.a Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP), sud po okončanju pripremnog ročišta rješenjem zaključio prethodni postupak i na istom ročištu održao i zaključio glavnu raspravu jer je ocijenio da je to moguće, s obzirom na okolnosti slučaja.

5.1. Nespornim je na ročištu učinjeno da je ulazna naknada naplaćena tužiteljici kao korisniku kredita 15. travnja 2011. u iznosu od 1.324,80 HRK.

5.2. Sud je na glavnoj raspravi pročitao Ugovor o kreditu koji su zaključili kreditor Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Račkoga 6, OIB 02535897732, Podružnica Slavonski Brod i korisnik kredita Marija Mirković, OIB 21537193155, Bebrina 51A, zaključili u Slavonskom Brodu 12. travnja 2011., a tužiteljica kao korisnik kredita je priznala da je potpis na Ugovoru o kreditu njezin, što je potvrdila Javni bilježnik Nada Kemec, u predmetu OV-3009/11 od 13. travnja 2011. i u svrhu dokazivanja je saslušana tužiteljica Marija Mirković.

6. Saslušana u svrhu dokazivanja tužiteljica je istakla kako se najprije obratila upravo Privrednoj banci Zagreb d.d., Podružnici u Slavonskom Brodu zato što je imala otvoren tekući račun upravo u toj banci i njena plaća redovito se doznava na njen tekući račun svakog mjeseca. Radi toga se i odlučila otići u Podružnicu Privredne banke u Slavonskom Brodu i interesirati se za kredit u iznosu od 10.000,00 EUR a novac joj je bio potreban radi refinanciranja. Nije se mogla sjetiti imena službene osobe u banci s kojom je razgovarala. Činilo joj se, jer je proteklo dosta godina, da je već na glavnom pultu Podružnice u Slavonskom Brodu kontaktirala sa službenom osobom i izjavila zbog čega dolazi u banku. Znajući odnosno utvrđujući da je komitent Privredne banke Zagreb upravo joj je službena osoba priopćila da će joj biti odobren kredit u iznosu koji je predložila, a od dokumentacije nije ništa posebno morala donositi u banku osim što je predala isplatnu listu o plaći odnosno o naknadi. Istakla je, kako je Ugovor o kreditu potpisala kod bilježnika Nade Kemec u Slavonskom Brodu. Na poseban upit njenog opunomoćenika iskazala je da je od

službene osobe banke dobila unaprijed pripremljeni Ugovor koji je predala u sudski spis, a ponovila je da je to bio tipski Ugovor. Napomenula je da joj tuženik nije nudio nikakav drugi Ugovor osim ovoga. Nije bila upozorena od službene osobe banke da u Ugovoru stoji da će banka naplatiti tu naknadu u određenom iznosu. Na dalje upite je odgovorila da je saznala da je ta naknada naplaćena na njezin teret nakon što je utvrdila koji iznos kredita joj je isplaćen na tekući račun, da službena osoba banke usmeno ništa posebno nije obrazlagala u vezi s ovim kreditom osim, kako je istakla, da će joj biti odobren kredit u iznosu od 10.000,00 EUR. Ustvrdila je da je najvjerojatnije banka odredila iznos te naknade, te iskazala da je ja Ugovor o kreditu od 12. travnja 2011., a njen potpis je ovjerila Javni bilježnik Nada Kemec, pod brojem OV-3009/2011, 13. travnja 2011., letimično pročitala, a to znači da je pročitala ono najbitnije, a odnosi se na iznos kredita i otplatu te kamatu. Iskazala je da nije završila neku pravnu ili ekonomsku izobrazbu, da je Javni bilježnik samo konstatirao da je ona osobno potpisala Ugovor o kreditu, a ništa joj Javni bilježnik nije pojašnjavao. Ponovila je da joj je naknada naplaćena, a to je utvrdila tako da je na tekućem računu utvrdila koliki novčani iznos joj je doznačen po osnovi kredita i tada je zaključila da joj nije doznačen iznos od 10.000,00 EUR već umanjen za tu naknadu. Nakon toga otišla je u svoju banku tražiti pojašnjenje zbog te naknade, ali nije baš naišla na razumijevanje službene osobe u banci. Određeno je iskazala da kredit nije koristila za neke eventualne gospodarske svrhe već isključivo zbog refinanciranja prijašnjeg kredita. U vrijeme realizacije kredita nije imala u vlasništvu bilo kakav Obrt niti eventualno neke udjele u trgovačkog društva. Ponovno je naglasila da joj u banci prije zaključenja Ugovora o kreditu nisu nudili nikakve prospekte ili letke vezano za mogućnosti realizacije kredita u njenoj banci. U banci ona nije ništa predlagala već je banka predložila sadržaj Ugovora o kreditu kako je i sastavljen, a ona je samo predložila da joj se odobri kredit u iznosu od 10.000,00 EUR u protuvrijednosti HRK. Ponovno je isticala kako joj u banci usmeno nitko nije pojašnjavao pojedine odredbe ovog Ugovora. Isključivo je sama otplatila realizirani kredit, a u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu 12. travnja 2011. nije kod svoje banke koristila nikakve druge ponude banke. Primala je plaću preko svoje banke i kako joj je bio nužan taj novac tada se obratila banci radi realizacije kredita.

7. U vrijeme zaključenja navedenog Ugovora o kreditu bio je na snazi ZZP/07 a odredbom članka 96. stavak 1. i 2. propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca.

8. Dakle, poklanjajući vjeru iskazu tužiteljice da se o navedenoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovaralo to još uvijek ne znači da bi navedena ugovorna odredba bila suprotna načelu savjesnosti i poštenja i izazvala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Međutim, imajući u vidu da je tužiteljici bilo prijeko potreban novčani iznos za refinanciranje, da je tužiteljica komitent tuženika i prije negoli je realizirani kredit 2011., da službena osoba banke nije s tužiteljicom pojedinačno pregovarala, a da je navedena ugovorna odredba (članak 13. točka 2.) unaprijed bila formulirana od strane banke i da tužiteljica kao potrošač nije mogla na istu utjecati, bez obzira što je bila jasna i uočljiva, takva

ugovorna odredba je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, bez obzira o visini iznosa naknade. Također je sud imao u vidu činjenicu da bi tužiteljica neprihvatanjem ove ugovorne odredbe bila ograničena u realizaciji navedenog iznosa kredita koji joj je bio nužan za refinanciranje drugih obveza.

9. Zbog ovih razloga sud u smislu odredbe članka 102. stavak 1. ZZP/07 utvrđuje da je doista nepoštena ugovorna odredba o ulaznoj naknadi i ništava odredba navedenog Ugovora, a slijedom čega sukladno odredbi članka 323. ZOO/05, sud zaključuje da je tuženik dužan vratiti tužiteljici novčani iznos koji je primio po osnovi dijela ništetne odredbe rečenog Ugovora i to sa zateznom kamatom od prvog sljedećeg dana kada je ova naknada tužiteljici naplaćena pa sve do isplate.

10. U smislu odredbe članka 1111. ZOO/05 tuženik neosnovano stekao navedeni novčani iznos i kako je tuženik nepošten stjecatelj tada u smislu odredbe članka 1115. ZOO/05 treba platiti i zateznu kamatu od prvog dana poslije stjecanja navedenog novčanog iznosa, a što znači da je nespornim utvrđeno da je dan stjecanja iznosa od 1.324,80 HRK bio 15. travnja 2011. i onda tuženik ima obvezu tužiteljici isplatiti nesporni iznos od 175,83 EUR od 16. travnja 2011. pa sve do isplate.

11. Prigovor zastare potraživanja koji je istakao tuženik nije osnovan.

12. Naime, tuženik pravno ocjenjuje da niti jedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača a niti neka druga pravomoćna presuda ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita i da onda nema ni tužbe koja bi prekinula tijekom zastarnog roka za ovu navodnu tražbinu, a sve kada bi ovaj sud iz bilo kojeg razloga zauzeo stav da je navedena odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da bi zbog toga bila ništetna, što tuženik osporava u cijelosti, opet bi potraživanje tužitelja, tvrdi tuženik bilo u zastari obzirom na značajan protek vremena od plaćanja naknade.

12.1. Ovaj sud zaključuje da potraživanje po osnovi plaćene tzv. ulazne naknade nije zastarjelo jer zastara počinje teći tek od pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnost djela ugovorne odredbe navedenog Ugovora. Upravo je u ovoj presudi utvrđena ništetnost djela Ugovora o ulaznoj naknadi i onda zastarni rok od 5 godina nije protekao. Treba istaći da i prema pravnom shvaćanju građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetom na sjednici od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF zauzetom na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., u odnosu na potraživanje tužiteljice s osnove ništetne valutne klauzule zastara je u smislu članka 241. ZOO/05 prekinuta podnošenjem tužbe u postupku kolektivne zaštite potrošača s time da je zastarni rok u odnosu na to potraživanje po toj osnovi počeo ponovno teći od dana pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., dok zastara potraživanja s osnove ništetne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi počinje teći tek pravomoćnošću presude donesene u ovom postupku kojom je utvrđena ništetnost te odredbe. Kako je ništetnost djela odredbe vezano za tzv. ulaznu naknadu utvrđena tek u ovom postupku tada potraživanje tužiteljice nije zastarjelo.

13. Tužiteljica je pravilno utvrdila da je iznos od 1.324,80 HRK, u vrijeme podnošenja tužbe iznos od 175,83 EUR jer je konverzijski tečaj tužiteljica pravilno primijenila, a i pravilno zahtijevala zateznu kamatu koja je definirana odredbom članka 29. stavak 1. i 2. ZOO/05, jer pravo na zateznu kamatu oma od prvog dana poslije stjecanja navedenog novčanog iznosa za korist tuženika, pa sve do isplate.

14. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a jer je tužiteljica u cijelosti uspjela s tužbenim zahtjevom, a kako ju je zastupao opunomoćenik – odvjetnik tada je u smislu odredbe članka 155. stavak 2. ZPP-a u ovom sporu sud u pogledu troškova primijenio Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 – dalje OT) i odmjerio tužiteljici troškove prema toj Tarifi, a vodeći se stavkom 1. ove odredbe koja propisuje da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

15. Odvjetnik je kao opunomoćenik tužiteljice tužiteljici sastavio zahtjev za isplatu prije podnošenja tužbe (stranica 21 – 22 spisa) i taj zahtjev je tuženik primio 16. veljače 2026. , a kako tuženik tužiteljici nije isplatio zahtijevani novčani iznos tada je opravdano tužiteljica postupila kada je putem opunomoćenika podnijela tužbu 23. ožujka 2026. Za sastav tužbe sud je priznao odvjetniku, kao i za sastav zahtjeva za isplatu po 25 bodova (Tbr. 7. točka 1. i Tbr. 32. točka 1. OT), priznata mu je nagrada za sastav obrazloženog podneska od 27. travnja 2026. u kojem se tužiteljica očitovala na podneseni odgovor na tužbu (Tbr. 8. točka 1. OT) te mu je priznata nagrada i za nazočnost pripremnom ročištu na kojem je zaključen prethodni postupak i održana glavna rasprava 4. svibnja 2026. (Tbr. 9. točka 1. OT), a kako je zamjenik opunomoćenika tužiteljice nazočio ročištu za objavu, donošenje i uručenje pisanog sastava presude tada je opunomoćeniku priznata nagrada u iznosu od 12,5 bodova ili 25,00 EUR (Tbr. 9. točka 3. OT). Dakle, kako je vrijednost boda 2,00 EUR ukupno priznata nagrada radi zastupanja tužiteljice utvrđena je iznosom od 281,25 EUR jer na osnovicu od 225,00 EUR odvjetnik plaća PDV po stopi od 25 % (Tbr. 46. OT). Tužiteljica je obveznik plaćanja sudskih pristojbi i kako je koristeći privilegij propisan odredbom članka 7. stavak 1. Zakon o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18, 51/23 – dalje u tekstu: ZSP/18), sudsku pristojbu na tužbu platila u iznosu od 6,64 EUR i ima obvezu platiti sudsku pristojbu za donesenu presudu u iznosu od 13,27 EUR tada proizlazi da je njen ukupan izdatak u ovom sporu utvrđen iznosom od 301,16 EUR i taj novčani iznos joj je dosuđen sa zateznom kamatom od donošenja ove presude pa sve do isplate, a jer je tužiteljica zahtijevala zateznu kamatu na trošak parničnog postupka sukladno odredbi članka 151. stavak 3. ZPP-a. Preostale zahtijevane novčane iznose po osnovi troška parničnog postupka sud tužiteljici nije priznao jer je ocijenio da su neosnovano zatraženi, a radi čega je u preostalom dijelu za iznos od 261,34 EUR i zateznom kamatom od presuđenja pa do isplate, zahtjev za isplatom troška parničnog postupka valjalo odbiti.

16. Zbog iznesenih razloga odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 28. svibnja 2026.

Sudac:
Ljubomir Mirković

Uputa o pravu na žalbu

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Podnosi se ovome sudu pismeno u roku od 15 dana od dana primitka presude. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Odvjetnik Željko Mendeš, Matije Gupca 37b, 35000 Slavonski Brod
2. Odvjetnica Anamarija Udiljak, Ulica grada Vukovara 224/III, 10000 Zagreb

Broj zapisa: **9-30888-b314d**

Kontrolni broj: **0c036-8d9fd-6329e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.